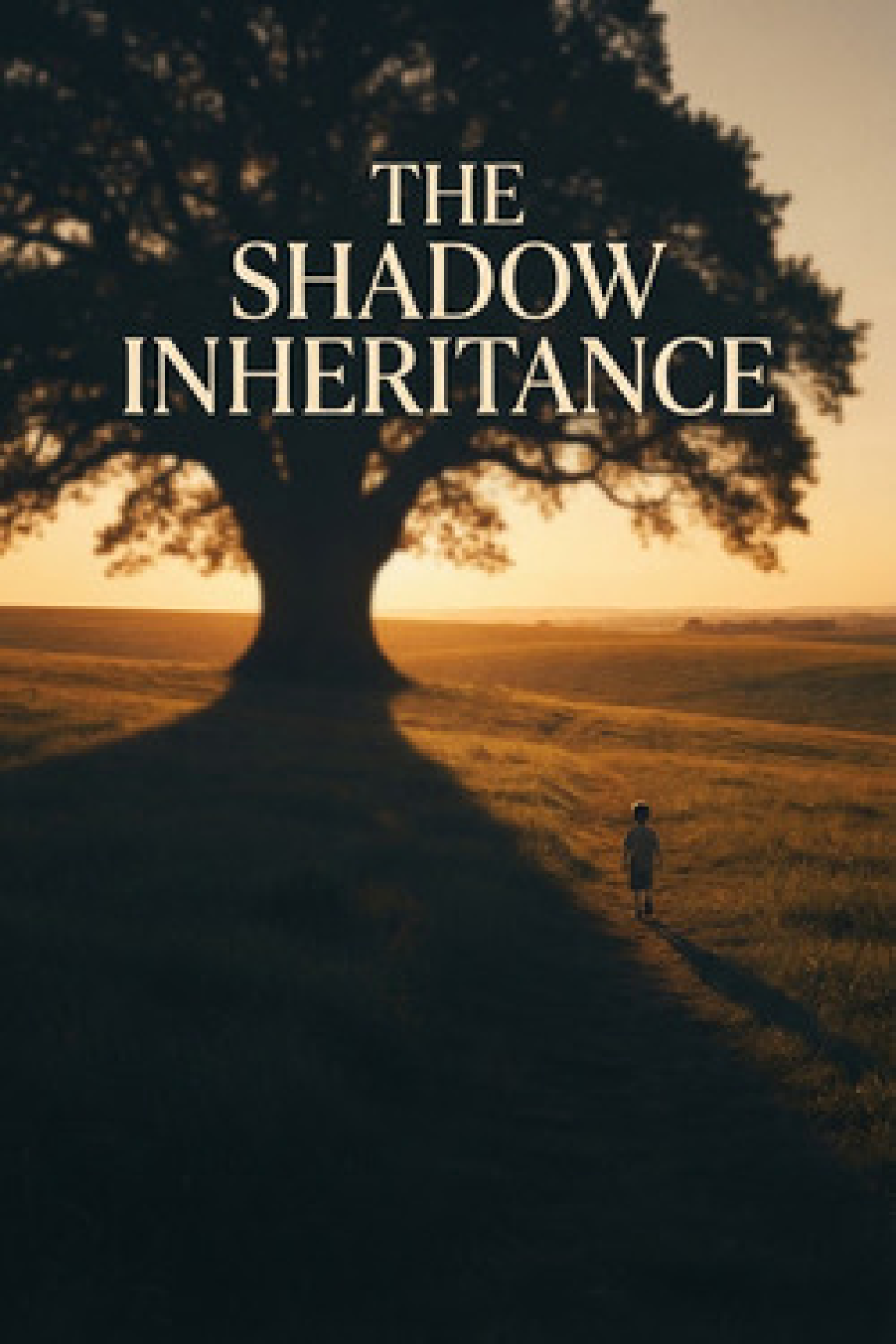

THE
SHADOW
INHERITANCE

DREMPEL 2

De Erfenis van de Schaduw

Als je een leven van een afstand bekijkt, lijkt alles zin te hebben.

De punten verbinden zich.

De gebeurtenissen vinden een verklaring.

De wendingen lijken onvermijdelijk.

Zelfs de fouten lijken deel van een plan.

Maar dit is een illusie die tot het heden behoort.

Wanneer je de dingen beleeft, is er geen kaart.

Er bestaan alleen dagen.

En in de dagen zijn er geen verklaringen.

Er zijn beslissingen.

Toen ik jong was, dacht ik dat volwassenen wisten wat ze deden.

Ik dacht dat leraren de toekomst van hun leerlingen kenden.

Ik dacht dat bedrijven het potentieel van mensen wisten te herkennen.

Ik dacht dat de wereld een orde had.

Toen ontdekte ik een veel eenvoudiger waarheid.

Niemand weet echt wat er zal gebeuren.

Iedereen navigeert.

Sommigen geven het toe.

Anderen doen alsof het niet zo is.

Wanneer ik naar mijn leven kijk, kan ik geen moment aanwijzen waarop iemand heeft gezegd:

“Deze persoon zal ver komen.”

Niemand stond op mij te wachten.

Er bestond geen voorrangsweg.

Er bestond geen vooraf voorbereid plan.

Ik was niemands favoriet.

En eerlijk gezegd heeft deze ontdekking me bevrijd.

Want wanneer niemand je verwacht, leef je niet langer om de verwachtingen van anderen te bevestigen.

Je begint je eigen traject te bouwen.

Eén stap tegelijk.

Veel mensen brengen hun leven door met proberen te voldoen aan het beeld dat anderen voor hen hebben opgebouwd.

Ik had een ander voordeel.

Dat beeld bestond niet.

Daarom leerde ik al vroeg te leven met de onzekerheid.

Niet te schrikken wanneer de dingen veranderden.

De verandering niet als een bedreiging te beschouwen.

De onconventionele trajecten niet als fouten te behandelen.

Het leven heeft er zich nooit om bekommerd mijn plannen te volgen.

En, met de tijd, leerde ik niet te eisen dat het dat deed.

Er waren momenten waarop alles in de goede richting leek te gaan.

En momenten waarop precies het tegenovergestelde leek te gebeuren.

Mensen die onmisbaar leken en die verdwenen.

Kansen die beslissend leken en die irrelevant bleken.

Wegen die bijkomstig leken en die centraal werden.

Toevallige ontmoetingen die de loop van de volgende jaren wijzigden.

De waarheid is dat de toekomst graag verrast.

Ze vraagt geen toestemming.

Ze stuurt geen vooraankondiging.

Ze respecteert de hiërarchieën niet.

Ze komt gewoon.

En vaak komt ze uit een hoek waar niemand kijkt.

Veel van de dingen die mijn bestaan hebben bepaald zijn zo ontstaan.

Uit omwegen.

Uit ongelukken.

Uit gebeurtenissen die, op het moment dat ze plaatsvonden, geen enkele schijn van grootsheid hadden.

Ik herinner me een les die de tijd me met een zekere hardheid heeft geleerd.

Men moet voorspelbaarheid niet verwarren met waarde.

Wat voorspelbaar is, stelt gerust.

Wat waarde heeft, transformeert.

De twee dingen vallen zelden samen.

Jarenlang heb ik gewerkt met het observeren van markten, bedrijven, cijfers, organisaties.

Overal vond ik dezelfde overtuiging.

Dat het mogelijk was alles te voorspellen.

Dat de werkelijkheid bestuurbaar was.

Dat de toekomst een lijn was die je kon uitstippelen.

Dan kwam er altijd iets om die zekerheid te logenstraffen.

Een verandering.

Een crisis.

Een persoon.

Een ziekte.

Een verlies.

Een kans.

Iets wat niemand in het plan had opgenomen.

En toch begon juist daar het interessantste deel van het verhaal.

Want het leven meet niet het vermogen om te voorspellen.

Het meet het vermogen om zich aan te passen.

Dit verschil is fundamenteel.

Voorspellen is een oefening van de intelligentie.

Zich aanpassen is een oefening van de identiteit.

Wanneer de wereld verandert, wint niet wie gelijk had.

Wie erin slaagt in leven te blijven binnen de verandering, die wint.

Soms vraag ik me af wat er zou zijn gebeurd als iemand me precies had verteld hoe mijn traject zich zou ontvouwen.

Misschien was ik minder bang geweest.

Misschien had ik minder fouten gemaakt.

Misschien had ik minder geleden.

Maar dan begrijp ik dat ik veel minder zou hebben geleerd.

Want de meeste dingen die ik belangrijk vind, zijn niet ontstaan uit zekerheid.

Ze zijn ontstaan uit twijfel.

Uit risico.

Uit de afwezigheid van garanties.

Uit de noodzaak om verder te gaan zonder precies te weten waar ik heenging.

In die zin is het niet voorzien zijn een voorrecht geweest.

Het heeft me gedwongen te bouwen.

Te observeren.

Te leren.

Te veranderen.

Opnieuw te beginnen.

Elke keer.

Steeds weer.

Tegenwoordig jagen veel mensen op goedkeuring.

Ze wachten op toestemming.

Ze zoeken bevestigingen.

Ze willen vooraf weten of ze aanvaard zullen worden.

Of ze erkend zullen worden.

Of ze begrepen zullen worden.

Ik kan geen formule bieden.

Ik kan alleen vertellen wat ik heb geleerd.

In de meeste gevallen weet de wereld niet dat je bestaat.

Ze wacht niet op je.

Ze bereidt geen weg voor je voor.

Ze organiseert geen welkomstceremonie.

En misschien is het goed zo.

Want de waarde van een traject hangt niet af van wie het had voorzien.

Ze hangt af van wie de moed heeft gehad het af te leggen.

Ik was niet voorzien.

Ik was niet verwacht.

Ik was niet gepland.

En toch ben ik hier.

Terugkijkend.

De punten verbindend.

Glimlachend om de ironie van de tijd.

Want uiteindelijk zijn de interessantste verhalen niet de verhalen die vooraf zijn geschreven.

Het zijn de verhalen die zelf de weg vinden om te bestaan.

En het mijne behoort, ten goede en ten kwade, tot deze categorie.